Lietas Nr. A420385613
Lietas arhīva Nr. AA43-1044-15/3

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2015. gada 3. septembrī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente S. Gintere,
tiesneses I. Amona un L. Konošonoka,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras 2013.gada 10.maija lēmuma Nr.11-8/4560 atcelšanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 14. aprīļa spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk – VSAA) direktores 2013. gada 10. maija lēmumu Nr. 11-8/4560 (turpmāk – Lēmums) pēc pieteicēja /pers. A/ (*/pers. A/*) apstrīdēšanas iesnieguma izskatīšanas atstāti negrozīti VSAA Rīgas pilsētas Vidzemes nodaļas 2013. gada 12. marta lēmumi Nr. 13/645475 un Nr. 13/6645805, ar kuriem /pers. A/ no 2013. gada 1. aprīļa pārtraukta vecuma pensijas izmaksa sakarā ar to, ka apdrošināšanas stāžs ir mazāks par desmit gadiem, un pārtraukta arī piemaksas pie vecuma pensijas izmaksa.

Lēmums pamatots ar likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.^{1} punktu. Lēmumā norādīts, ka pieteicējs saņem Krievijas Federācijas izdienas pensiju par dienesta periodu no 1958. gada 10. novembra līdz 1984. gada 22. novembrim. No 2013. gada 1. aprīļa pārskatīts pieteicēja Latvijas vecuma pensijai vērā ņemtais apdrošināšanas stāžs un no tā izslēgti mācību periodi no 1962. gada 1. septembra līdz 1963. gada 28. februārim un no 1971. gada 1. septembra līdz 1976. gada 22. oktobrim, kuri ir ņemti vērā, piešķirot arī Krievijas Federācijas izdienas pensiju.

Atbilstoši Krievijas Federācijas Valdības un Latvijas Republikas Valdības vienošanās par Latvijas Republikas teritorijā dzīvojošo Krievijas Federācijas militāro pensionāru un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību (turpmāk – Vienošanās, *spēkā no 1995. gada 27. februāra*) 9. pantam persona nevarēja paļauties, ka vienlaicīgi saņems divu valstu pensijas. Turklāt starpvalstu līgumu un nacionālo tiesību aktu būtība ir novērst situācijas, kad par vieniem un tiem pašiem apdrošināšanas periodiem persona vienlaicīgi saņem vairāku valstu pensijas.

Pieteicēja Latvijas apdrošināšanas stāžs pēc pārskatīšanas ir 6 gadi 7 mēneši, kas ir mazāks nekā likumā noteiktais nepieciešamais minimālais apdrošināšanas stāžs (10 gadi), lai viņam būtu tiesības uz Latvijas vecuma pensiju. Tā kā pieteicējam nav tiesību uz vecuma pensiju, pamatojoties uz likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 41. punktu, pieteicējam nav tiesību arī uz piemaksu pie vecuma pensijas.

[2] /pers. A/ vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par Lēmuma atcelšanu, cita starpā pamatojoties uz turpmāk norādītajiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējam bija piešķirta vecuma pensija no 1999. gada 25. janvāra. Pensijas izmaksa pārtraukta, neskatoties uz to, ka Lēmums ir pārsūdzēts un nav pārbaudīts tā tiesiskums.

[2.2] Pieteicēja ieskatā likumdevējs, papildinot likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumus ar $42.^1$ punktu, nav noteicis tiesību normai atpakaļvērstu spēku.

[2.3] VSAA nevarēja atsaukties uz Vienošanos, jo Vienošanās nav Latvijas Republikas Saeimā apstiprināta kā starptautisks līgums.

[2.4] Vienošanās 9. pants attiecas uz bijušajām militārpersonām un pensiju izmaksu var apturēt Krievijas Federācija, nevis Latvijas Republikas attiecīgie kompetentie orgāni. Vienošanās nav tādu tiesību normu, kas pieļauj liegt tiesības personai uz piešķirto Latvijas pensiju un pieļauj Latvijas kompetentajiem orgāniem samazināt personas apdrošināšanas stāžu. Vienošanās neparedz ierobežojumu bijušajām militārpersonām vienlaicīgai Krievijas Federācijas Aizsardzības ministrijas izdienas pensijas un Latvijas pensijas saņemšanai, kā arī nepilnvaro Latvijas Republikas attiecīgos kompetentos orgānus apturēt noteikto pensiju izmaksu.

[2.5] Pieteicēja dienests bruņotajos spēkos beidzās 1984. gada 22. novembrī, no šā brīža pieteicējs vairs nav uzskatāms par militārpersonu.

[2.6] VSAA nav pamatojusi, kādas sabiedrībai nozīmīgas intereses tiek aizsargātas. Sabiedrība neciestu lielus zaudējumus, ja pieteicējs saņemtu iepriekš noteikto vecuma pensiju un piemaksu pie pensijas. Sabiedrības ieguvums neatsver pieteicēja zaudējumus, viņam vairs nespējot samaksāt par dzīvokli un medikamentu iegādi.

[3] Rakstveida paskaidrojumā pirmās instances tiesai VSAA neatzina pieteikumu uz Lēmumā norādīto argumentu pamata.

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 14. aprīļa spriedumu noraidīts /pers. A/ pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Tiesai jāpārbauda, vai ir ievēroti Administratīvā procesa likuma 85. panta otrās daļas nosacījumi personai labvēlīga administratīvā akta par piešķirtās pensijas izmaksu atcelšanai.

Lietā nav strīda par to, ka pieteicējam no 1999. gada 25. janvāra piešķirta Latvijas Republikas vecuma pensija par kopējo apdrošināšanas stāžu 10 gadi, 4 mēneši un 21 diena, kas uzkrāti līdz 1995. gada 31. decembrim. No 2008. gada 1. jūnija pie vecuma pensijas piešķirta piemaksa par apdrošināšanas stāžu līdz 1995. gada 31. decembrim.

Krievijas Federācijas vēstniecības Latvijas Republikā Konsulārās nodaļas Sociālās nodrošināšanas nodaļa ir apliecinājusi, ka pieteicējs saņem izdienas pensiju par periodu no 1958. gada 10. novembra līdz 1984. gada 22. novembrim.

[4.2] Saskaņā ar Vienošanās 1. un 2. pantu Vienošanās mērķis ir nodrošināt

Krievijas Federācijas militārpersonu (militāro pensionāru) un viņu ģimenes locekļu, kuri pastāvīgi dzīvo un kuriem būtu tiesības dzīvot Latvijas Republikas teritorijā, sociālo aizsardzību.

Vienošanās III sadaļa reglamentē pensiju nodrošināšanu. No Vienošanās 7. panta secināms, ka primāri visus jautājumus, kas saistīti ar militāro pensionāru pensijām un pabalstiem (pensiju un pabalstu noteikšana, pārrēķināšana un izmaksa), risina Krievijas Federācijas iestādes (Krievijas Federācijas Aizsardzības ministrija un citi kompetenti orgāni), sadarbojoties ar Latvijas Republikas kompetentajām iestādēm (orgāniem).

Tas cita starpā izsecināms no spēkā esošajām normām, jo saskaņā ar Krievijas Federācijas 1998. gada 27. maija federālo likumu N 76-?3 „Par militārpersonu statusu" (*tekstu krievu valodā sk. http://docs.cntd.ru/document/901709264*) par bijušās militārpersonas un viņu ģimenes locekļu sociālo aizsardzību, materiālo nodrošinājumu ir uzņēmusies gādāt Krievijas Federācija saskaņā ar šā likuma 3. pantu. Atvaļinātām militārpersonām un viņu ģimenes locekļiem ir tiesības uz likumā noteiktām sociālām garantijām, tostarp likumā noteiktu medicīnisko aprūpi (16. pants), kā arī pabalstiem un izmaksām naudas izteiksmē, ņemot vērā militārpersonas un viņa ģimenes sastāvu, veselības stāvokli, ģimenes materiālo stāvokli un citus nosacījumus.

Atbilstoši Vienošanās 9. pantam Latvijas Republika, ja tā uzskata par nepieciešamu, ir tiesīga piešķirt Krievijas Federācijas militārpersonai arī Latvijas Republikas valsts pensiju.

[4.3] Kā pamatoti norādīts Lēmumā, starpvalstu līgumu (attiecīgi arī konkrētās Vienošanās) būtība ir novērst situācijas, kad par vieniem un tiem pašiem apdrošināšanas periodiem persona saņem vienlaicīgi vairāku valstu pensijas.

Tiesai nav šaubu, ka Vienošanās 9. panta normas mērķis ir novērst situācijas, ka bijušajām militārpersonām par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu pensijas tiktu maksātas gan no Latvijas Republikas budžeta, gan Krievijas Federācijas budžeta. Līdz ar to pieteicējam nebija tiesiska pamata paļauties, ka viņš vienlaicīgi par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu varētu saņemt divu valstu pensijas.

Situācija, kad persona par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu saņem pensiju divās valstīs, ir pretrunā ar vispārpieņemtiem principiem sociālās aizsardzības jomā. Turklāt šāda situācija ir netaisnīga pret tām personām, kas saņem pensiju tikai vienā valstī par konkrētu apdrošināšanas stāžu. Tiesiskās vienlīdzības princips prasa, lai situācija būtu atrisināta taisnīgi un nevienai personai nebūtu priekšrocības pret citām personām, ja tās atrodas salīdzināmos apstākļos.

Tiesa nesaskatīja loģiskus apsvērumus tam, kāpēc pret pieteicēju būtu jāpastāv atšķirīgai attieksmei situācijā, kad viņš saņem pensiju divās valstīs par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu, attiecībā pret personām, kas saņem pensiju vienā valstī par attiecīgu apdrošināšanas stāžu. Pārrēķinot pensiju un izslēdzot no tās apdrošināšanas stāžu, par kādu pieteicējs jau saņem pensiju no Krievijas Federācijas, valsts ir nodrošinājusi tiesiskās vienlīdzības principa ievērošanu attiecībā pret pārējiem valsts vecuma pensijas saņēmējiem, kas saņem vecuma pensiju par konkrētu apdrošināšanas stāžu vienā valstī.

Vienlaikus tiesa konstatēja, ka Vienošanās nesatur nekādus nosacījumus attiecībā uz līgumslēdzēju valstu pensiju piešķiršanu, pensiju apmēru, kā arī pensiju pārrēķināšanas noteikumiem, tostarp Vienošanās nesatur regulējumu par to, kā jārīkojas situācijās, kad persona par vienu un to pašu periodu saņem abu valstu pensijas. Līdz ar to pensiju piešķiršana, pensiju pārskatīšana un citi ar pensijām saistīti jautājumi risināmi saskaņā ar nacionālajiem tiesību aktiem.

[4.4] Pieteicējam ir piešķirta izdienas pensija par periodu no 1958. gada 10. novembra līdz 1984. gada 22. novembrim un par minēto periodu pieteicējam piešķirta arī Latvijas Republikas vecuma pensija. Neskatoties uz piešķirto vecuma pensiju, pieteicējs turpināja saņemt izdienas pensiju no Krievijas Federācijas.

Lai novērstu situācijas, kad Latvijas pensija ir piešķirta par to pašu apdrošināšanas periodu, par kuru pensiju piešķīrusi cita valsts, likumdevējs ir papildinājis likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumus ar 42.[1] punktu, kurā ir noteikts – ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju, Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot, ja regulā Nr. 883/2004 vai Saeimas apstiprinātajos starptautiskajos līgumos nav noteikts citādi.

Minētais tiesiskais regulējums nepārprotami noteic, ka personai nav tiesiska pamata par vienu un to pašu apdrošināšanas periodu saņemt gan Latvijas, gan citas valsts pensiju. Savukārt Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 883/2004 par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu pieteicēja gadījumā nav piemērojama. Arī pieteicējs uz to nav norādījis.

[4.5] Tā kā likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts paredz, ka šādā gadījumā Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama, šos periodus izslēdzot, tad ir iestājušies Administratīvā procesa likuma 85. panta otrās daļas 1. punkta nosacījumi, kas ir par pamatu iepriekš izdota labvēlīga tiesiska administratīvā akta atcelšanai. Līdz ar to VSAA pamatoti no apdrošināšanas stāža izslēdza konkrēto laika periodu.

[4.6] Tiesa nepiekrita pieteicēja norādītajam, ka likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkts neatbilst vairākām Satversmes normām un ierobežo pieteicēja tiesības uz sociālo nodrošinājumu.

Satversmes tiesa ir atzinusi, ka tiesības uz pensijas izmaksu uzskatāmas par īpašumu Satversmes 105. panta izpratnē. Tomēr, vērtējot kādas tiesību normas atbilstību minētajam pantam, nepieciešams ņemt vērā to, vai lieta skar arī sociālo tiesību jomu. Ja lieta minēto jomu skar, tad vienlaikus ir atzīstams, ka pieteikuma iesniedzēja tiesības un tiesiskās intereses nevar tikt aizsargātas tādā pašā mērā, kā tas būtu gadījumā, ja ierobežotas būtu īpašuma tiesības to „klasiskajā" izpratnē (*sk. Satversmes tiesas 2007. gada 8. jūnija sprieduma lietā Nr. 2007-01-01 20. un 21. punktu*). Satversmes tiesa ir arī atzinusi, ka attiecībā uz īpašuma tiesībām sociālo tiesību jomā valstij ir piešķirama plaša rīcības brīvība, jo arī Satversmes 105. pantā noteiktās tiesības vēl negarantē noteiktu pensijas apmēru un tās var ierobežot. Satversmes 109. pantā garantētās tiesības var ierobežot, ja ierobežojums ir noteikts ar likumu, ir attaisnots ar leģitīmu mērķi un atbilst samērīguma principam (*sk., piemēram, Satversmes tiesas 2007. gada 9. oktobra sprieduma lietā Nr. 2007-04-03 26. punktu*).

Konkrētajā gadījumā pieteicējam vairs netiek veikta Latvijas pensijas izmaksa, jo pensijas pārskatīšanas rezultātā konstatēts, ka ir nepietiekams apdrošināšanas stāžs Latvijas pensijas saņemšanai.

Ierobežojums saņemt divas pensijas par vietu un to pašu stāžu (apdrošināšanas periodu) ir noteikts ar likumu un tam ir leģitīms mērķis – sociālās apdrošināšanas budžeta ilgtspējas nodrošināšana.

Nav konstatējams, ka pieteicējam vispār tiktu liegts sociālā nodrošinājuma sistēmas atbalsts. Lietā esošie materiāli apstiprina, ka pieteicējam pensiju maksā Krievijas

Federācija, kas saskaņā ar Vienošanos ir valsts, kurai primāri jānodrošina pieteicēja kā Krievijas Federācijas militārpersonas tiesības uz pensiju un citiem pabalstiem saskaņā ar Krievijas Federācijas tiesību aktiem. Tādējādi secināms, ka pieteicējam tiek sniegts sociālais nodrošinājums.

Nav pārkāpts tiesiskās paļāvības princips, jo tiesiskais regulējums gan pieteicēja vecuma pensijas piešķiršanas brīdī, gan arī vēlāk nav paredzējis, ka pieteicējs varēs saņemt vienlaicīgi divu valstu pensijas.

Eiropas Padomes Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 1. protokola 1. panta piemērošana visbiežāk tiek vērtēta kopsakarībā ar šajā konvencijā norādīto cilvēka pamattiesību aizsardzību, jo īpašuma tiesību ierobežošana, ja tā ir pamatota ar sabiedrības interesēm, ir pieļaujama. Iepazīstoties ar pieteikumā norādītajiem argumentiem, kā arī ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, tiesa nesaskatīja pamatu, kas norādītu, ka ir noticis minētās konvencijas 1.protokola 1.panta pārkāpums.

[4.7] Atsaucoties uz likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 41. punkta pirmo teikumu, kas reglamentē piemaksu piešķiršanu par katru apdrošināšanas stāža gadu, tiesa norādīja, ka, pārtraucot vecuma pensijas izmaksu sakarā ar to, ka pēc apdrošināšanas perioda izslēgšanas pieteicējam nepietiek pensijas piešķiršanai nepieciešamā kopējā stāža, ir pārtraucama arī piemaksas pie vecuma pensijas izmaksa.

[4.8] Pieteicējs norāda, ka nav ievērots samērīguma princips, un atsaucas uz Satversmes tiesas 2009. gada 21. decembra spriedumā lietā Nr. 2009-43-01 atzīto, ka ir nesamērīga pensijas apmēra samazināšana pat par 10 %.

Tiesa norādīja, ka minētajā Satversmes tiesas spriedumā izteiktie apsvērumi nav tieši attiecināmi uz konkrēto gadījumu, jo lietā netika vērtēts pensijas izmaksas pārtraukšanas samērīgums gadījumos, kad persona saņem citas valsts pensiju, bet vērtēta pensiju samazināšana ekonomiskās krīzes apstākļos.

[4.9] Uz pieteicēju nav attiecināms Līgums, jo saskaņā ar Līguma 3. panta 3. punktu līgums neattiecas uz Līgumslēdzēju Pušu bruņoto spēku un citu saskaņā ar Līgumslēdzēju Pušu tiesību aktiem izveidoto militāro formējumu militārpersonām, iekšlietu sistēmās komandējošā un ierindas sastāva personām, viņu ģimenes locekļiem, kā arī Latvijas Republikā – uz personām, kuru pensiju nodrošinājums nav īstenots valsts sociālās apdrošināšanas sistēmas ietvaros, Krievijas Federācijā – uz personām, kuras pensiju nodrošināšanas jomā ir pielīdzinātas minētajām amatpersonām.

Tā kā pieteicējs ir Krievijas Federācijas militārpersona (to pieteicējs atzīst arī pieteikumā tiesai), uz pieteicēju neattiecas Līguma nosacījumi.

[4.10] Attiecībā uz pieteicēja argumentu, ka likumā „Par valsts pensijām" jēdzieni „valsts pensija" un „izdienas pensija" būtiski atšķiras, tiesa norādīja uz Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta (turpmāk – Augstākā tiesa) atzīto, ka izdienas pensija un vecuma pensija kā valsts sociālās drošības sistēmas izmaksas no valsts budžeta līdzekļiem abas ir valsts pensijas (*sk. Augstākās tiesas 2011. gada 29. decembra rīcības sēdes lēmuma Nr. SKA 1090/2011 12.punktu*).

Savukārt Satversmes tiesa ir norādījusi, ja valsts ar likumu ir izveidojusi izdienas pensiju sistēmu, šī sistēma ir kļuvusi par valsts sociālās drošības sistēmas sastāvdaļu (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 31. marta sprieduma lietā Nr. 2009-76-01 5.5. apakšpunktu*).

[4.11] Tiesas ieskatā nav nozīmes tam, ka pieteicējam minimālais Krievijas Federācijas izdienas pensijas piešķiršanai nepieciešamais stāžs būtu iegūts arī tad, ja neņemtu vērā Latvijas valsts vecuma pensijas piešķiršanai izmantoto periodu.

Atbilstoši Krievijas Militāro pensiju likuma (*acīmredzot domāts Krievijas Federācijas 1993. gada 12. februāra likums „Par pensiju nodrošināšanu personām, kuras bijušas karadienestā vai dienējušas iekšlietu iestādēs, un šo personu ģimenēm”*), kura nosaukums šobrīd izteikts jaunā redakcijā, 14. pantam par katru izdienas stāža gadu, kas pārsniedz 20 gadus, izdienas pensijas apmērs tiek paaugstināts par 3 procentiem. Tātad, jo lielāks ir izdienas stāžs, jo lielāku izdienas pensiju persona saņem.

Vienlaikus Krievijas Federācijas militārpersonām ir arī tiesības uz darba pensiju saskaņā ar Līguma nosacījumiem par apdrošināšanas periodiem, kuri nav ņemti vērā Krievijas Federācijas izdienas pensijas piešķiršanai. Tiesības uz pensiju ir tad, ja kopējais apdrošināšanas stāžs (neskaitot Krievijas Federācijas izdienas pensijas stāžu) nav mazāks par pieciem gadiem. Tāpat, ja tas ir nepieciešams, tiesību noteikšanai apdrošināšanas periodu summēšanas rezultātā tiek ņemts vērā arī Latvijas apstiprinātais apdrošināšanas stāžs.

[4.12] Tiesa atzina, ka VSAA pamatoti no pieteicēja apdrošināšanas stāža ir izslēgusi mācību periodus no 1962. gada 1. septembra līdz 1963. gada 28. februārim un no 1971. gada 1. septembra līdz 1976. gada 22. oktobrim, kuri ir ņemti vērā, piešķirot pieteicējam arī Krievijas Federācijas izdienas pensiju. Līdz ar to pieteicēja Latvijas apdrošināšanas stāžs ir 6 gadi 7 mēneši, kas ir mazāk nekā noteiktais nepieciešamais minimālais apdrošināšanas stāžs (10 gadi), lai viņam būtu tiesības uz Latvijas vecuma pensiju. Tā kā pieteicējam nav tiesību uz vecuma pensiju, tad, pamatojoties uz likuma „Par valsts pensijām” pārejas noteikumu 41. punktu, pieteicējam nav tiesību arī uz piemaksu pie vecuma pensijas.

[5] Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ iesniedza apelācijas sūdzību, to pamatojot ar pieteikumā minētajiem argumentiem, papildus norādot, ka tiesa nepamatoti atsaukusies uz Administratīvā procesa likuma 85. panta otro daļu, kas attiecas uz labvēlīgu administratīvo aktu. Pieteicējs norāda, ka pārsūdz sev nelabvēlīgu administratīvo aktu – Lēmumu.

Tiesa nav ievērojusi atziņas, ko Administratīvā apgabaltiesa ir izteikusi analoģiskās lietās (*sk., piemēram, Administratīvās apgabaltiesas 2013. gada 30. augusta lēmuma lietā Nr. A420405314 13. punktu*), lai gan pieteicējs to norādījis.

2015. gada 2. aprīļa papildu paskaidrojumos apgabaltiesai pieteicējs norādīja, ka viņam nav saprotams pirmās instances tiesas sprieduma arguments, ka uz pieteicēju neattiecas Līguma nosacījumi, tostarp Līguma 26. pants.

Pieteicējs uzsver, ka viņš bija Krievijas Federācijas militārpersona un ka normatīvo aktu izpratnē pieteicējs šobrīd nav uzskatāms par militārpersonu.

[6] Paskaidrojumos Administratīvajai apgabaltiesai VSAA norādīja, ka apelācijas sūdzību neatzīst, piekrīt Administratīvās rajona tiesas spriedumam, pamatojoties uz Lēmumā un iepriekš norādītajiem argumentiem. Papildus VSAA norādīja, ka Augstākā tiesa ir norādījusi, ja likumdevējs ir pieņēmis imperatīvu normu, saskaņā ar kuru ir izdodams obligātais administratīvais akts, tad likumdevējs jau sākotnēji ir izvērtējis sabiedrības un atsevišķas personas tiesiskās intereses, kā rezultātā pieņemta norma, kas noteic, ka, pastāvot konkrētiem faktiskajiem apstākļiem, izdodams obligātais administratīvais akts, kas nav saistīts ar īpašu tā izdošanas vai satura lietderības apsvērumu izvērtēšanu (*sk., 2004. gada 9. marta spriedumu Nr. SKA-10; 2004. gada 19. oktobra spriedumu Nr. SKA-176*).

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304. panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicēja apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums par Lēmuma atcelšanu ir noraidāms.

[9] Pieteicējs ir pensionēta Krievijas Federācijas militārpersona jeb militārais pensionārs. Pieteicējs ir atvaļināts no aktīvā militārā dienesta un saņem militārpersonas izdienas pensiju.

Izskatāmajā gadījumā pastāv strīds par to, vai uz pieteicēju attiecināma likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkta norma, kas noteic, ja personai ir piešķirta citas valsts pensija par apdrošināšanas periodiem, kas ņemti vērā, piešķirot vai pārrēķinot Latvijas pensiju, Latvijas pensija pārrēķināma vai tās izmaksāšana pārtraucama. No normas izriet, ka pensijas izmaksa ir pārtraucama, ja periodu izslēgšanas rezultātā personai vairs nav Latvijas valsts vecuma pensijas piešķiršanai nepieciešamā apdrošināšanas stāža.

Administratīvā apgabaltiesa, izvērtējot Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 14. aprīļa sprieduma motivāciju, atzīst, ka pirmās instances tiesa pareizi izvērtēja lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus un pamatoti atzina, ka Lēmums ir tiesisks. Tā kā pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, apgabaltiesa pievienojas tā motivācijai un to neatkārto.

Apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa ir sniegusi lietā nozīmīgo apstākļu un pieteicēja argumentu izvērtējumu, līdz ar to papildus argumentāciju nesniedz.

[10] Vienlaikus apgabaltiesa norāda, ka Augstākā tiesa līdzīgā lietā 2015. gada 18. jūnija spriedumā Nr. SKA-0099-15 cita starp norādījusi, ka Augstākai tiesai nav šaubu par likuma „Par valsts pensijām" pārejas noteikumu 42.[1] punkta konstitucionalitāti un ka no 2012. gada 14. jūnija likuma anotācijas izdarāms secinājums, ka pārejas noteikumi ar 42.[1] punktu papildināti, lai novērstu situācijas, kad Latvijas pensija tiek piešķirta par to pašu apdrošināšanas periodu, par kuru pensiju piešķīrusi cita valsts, un kā rīkoties gadījumos, kad apdrošināšanas stāžā ir ieskaitīti periodi, par kuriem pensiju piešķīrusi cita valsts (*sk. www.saeima.lv*). Proti, likumdevēja griba bijusi izslēgt ikvienu iespēju, kad par vienu un to pašu laikposmu persona saņem vairākas pensijas, neatkarīgi no tā, kuras valsts pensija piešķirta pirmā (*sk. minētā sprieduma 12. un 14.punkts*).

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. pantu un 309. pantu, Administratīvā apgabaltiesa

nosprieda

noraidīt /pers. A/ (*/pers. A/*) pieteikumu par Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras direktores 2013. gada 10. maija lēmuma Nr. 11-8/4560 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente (personīgais paraksts) S. Gintere

Tiesneses (personīgais paraksts) I. Amona

(personīgais paraksts) L. Konošonoka